V évfolyam. 1912. március hó 9. 7. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre — — — — — 10 K.
Fél évre — — — — — 5 K.
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
Dr MARTON ADOLF.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. — Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

Elárusítás Jánosháza és vidéke részére
Schlesinger Rudolf fakereskedőnél
JÁNOSHÁZA.

Hatschek szabadalma a jelenkor legjobb tetőfedő anyaga. Igen fontos! Minden Eternit-lap
„ETERNIT"
szóval van megjelölve. Szíveskedjék mindig határozottan
HATSCHEK-FÉLE
ETERNIT-palát kérni.
Magyarországi központ:
ETERNIT MŰVEK : Hatschek Lajos
Budapest, VI. Andrássy-út 33. szám.

Szőlészeti közlemények.

Hogyan permetezünk a peronoszpora ellen?

Irta: ISTVÁNFFY GYULA, az ampelologiai int. igazg.

A peronospora elleni védekezés még mindig legfőbb gondja a szőlősgazdának: és pedig azért, mert ez a kárttevő mindenüvé beférkőzött már s ha az időjárás nedvesebb, esősebb óriási károkat okoz, nemcsak a lombozatot porkolt le, hanem a virágfürtöket is tönkreteszi, sőt a kötött, már bogyókat is megaszalja.

Ma pedig még inkább fáj a feje a gazdának, mert olvasott vagy hallott arról, hogy külföldön meg idehaza a m. kir. Ampelologiai Intézetben olyan vizsgálatokat végeztek, melyekből kitünt, hogy: a peronoszpora a leveleket fonákjukon támadja meg s hogy ennek folytán a permetezésnek eddigi módjával is szakitani kell s ezentul a szőlőlombozatát a fonákjáról kellene megpermetezni.

A szőlősgazda elsősorban gyakorlatias ember s ha ilyet hall: gondolkozik s fontolóra veti, hogy ugyan miképen is lehetne ennek az ujabb kivánságnak eleget tenni? Hisz már ugy is elég baja van a peronosporával, a rendes permetezést is csak sok munkával győzi — mitevő legyen tehát mostan, amikor még nehezebbet kivánnak tőle?

Rövidre fogva a dolgot megmondhatjuk, hogy a peronospora vizsgálataink szerint felső oldalán, a szinén is megtámadhatja a levelet, még pedig a fogakon, különben pedig a fonákon furódik be a csirák legnagyobb része. Ezt mind kisérletekkel kideritettük. Vizsgáljuk most, hogyan kerülhetnek a peronospora csirái egyáltalán a szőlőlevelére?

Hozhatja a csirákat a szél, az erősebb szél feldobrozza a szőlőleveleket s a fonákjukra szórja a csirákat, hol a szőrözetben megakadnak könnyen, még a sima leveleken is vannak legalább elszórtan szőrök, — melyek puszta szemmel nem láthatók, — ha pedig elül a szél, akkor a szélcsendben a csirák a levegőből lehullanak lassanként s a leveleknek a szinére esnek. Ha azután erős harmat volt vagy eső hullott, a viz lemossa a csirákat s a cseppek a fogakon megállanak s az alsó oldal szőrözete által részben felszivatnak; — ha pedig bőven hullott az eső, vagy nagy harmat volt, a lecsurgó viz végig szivárog a levelek fonákján is és lerakja a csirákat mindenütt. Főleg pedig az erek mentén. Végül pedig a peronosporás levelek egymáshoz verődve be is

Hat kopek.

— Kép a szabadságharcból. —

— Méltóságos asszony, jön a muszka.

Az aranyszőke haju, fiatal grófné felkönyökölt hófehér karjára s döbbenve nézett a sápadt leányra.

— Menekünjünk, mindjárt itt lesznek!

A grófné szelid, jóságos szemeiben zavar és rémület tükröződött. Még gyenge volt, csak pár napja kelt föl a gyermekágyból. A komorna sürgette, hogy keljen föl.

— De semmi zajt se hallok — szólt csöndesen, amint a lábát kidugta a selyem paplan alól.

— Akkor már késő lesz, méltóságos asszony. Most még menekülhetünk! — felelt a szepegő komorna.

A grófné felkelt, a leány ráadta házipongyolajat.

— Fogass be, — parancsolta a grófné.

— Itt hagyjuk ezt a sok drágaságot? — szólt pityergő hangon a komorna.

— Első a gyermekem.

És a fiatal grófné az anyai szeretet isteni fenségével nézett a bölcsőben alvó fiacskájára, a pár hetes Gézára, aki kék szalagokkal diszitett fehér pólyában nyugodott s piros pufók arcocskájával olyan volt, mint Murillónak egy angyalképe.

A komorna kifutott, de azonnal az ajtóban berohant.

—, Méltóságos asszonyom, már nem lehet menekülni.

Hangja elfult, a rémület és izgalom fojtogatta a torkát.

— Azok sem emberevő vadak — mondta a grófné.

— Már a templom előtt vannak a kozákok. Imádkoznak.

— No, ha imádkoznak ne félj, nem fognak megölni bennünket.

— Ki tudja, borzasztó emberek azok.

— Tudd meg, aki imádkozik, az nem lehet szörnyeteg.

— Mit tegyek, — mit tegyek, — tördelte a kezét a komorna.

— Ne óbégass. Nyugalom és hidegvér a veszedelem idején ezerszer többet ér az esztelen jajveszékelésnél.

— De nyársba huznak.

— Ostoba! Hivd be a cselédséget!

Ezek hivás nélkül is befutottak. Sirtak és jajgattak.

— Ne verjetek fel a gyermekemet, hanem szedjétek le a falakról az órákat.

Gyönyörü antik műkincsek, évszázados emlékek voltak ezek. A grófné attól félt, hogy összetörik a kozákok. Az órákat aztán egymás mellé rakatta az ágyra s a teritővel letakarta.

Már a kastély előtt hallatszott a kozák fegyverek csörgése. A cselédek kifutottak. A kis gróf felébredt és pityeregni kezdett. A grófné felvette a bölcsőből, keblére szoritotta és csititgatta. Aztán fel és alá sétált vele a szobában és ringatta, csókolgatta. De a gyermek tovább sirt, mintha érezné a veszedelmet.

A grófné egyedül maradt gyermekével. Mindenki elbujt a kastélyban. A szive hangosan vert, halovány arcát lángpirosra festette

porozzák egymást a rajtuk termett csirákkal.

Látjuk tehát, hogy a csirák mindenképen odajuthatnak a levelek fonákjára, ahol a legkönnyebben megtámadhatják a levelet.

Már most nem az következik ebből, hogy a leveleknek csak a fonákjukat — permetezzük, hisz ezt a leveleknek állása szerint — amugy sem lehet jó móddal elérni. A tapasztalat viszont azt is megmutatta, hogy az eddigi gondos permetezés, a levelek szinének kezelése hasznos. De miért? Azért, mert mint láttuk, a csiráknak tekintélyes része a leveleknek felületére, szinére jut, tehát ha ottan érintkezésbe kerülnek a bordói levél, akkor a csirák gyengülnek ott is, meg végül, mikor a viz lemossa őket, a permeteggel keverednek megint s igy aztán ha a karima szélein felszivatnak az alsó oldal szőrezete által, nem okozhatnak akkora kárt. S azután pedig minden szőlősgazda tudja, hogy amikor permetez, főleg ha kis szél jár, — sokszor a leveleknek az aljára is jut a permetekből. Tehát az eddigi mód mellett szintén kapott a levelek alja, habár csak kisebb mértékben s helyenként a léből. Azaz minden különös erre való törekvés nélkül is eléretett sokszor a levelek alsó felének legalább részbeni megvédése főleg akkor, amikor a lombozat még nem volt nagyon tömött, azaz az első permetezések idején.

Összefoglalva tehát a kérdést, törekedjünk arra, hogy a leveleknek a szinét alaposan megpermetezzük. Az első védekezések idején pedig, amikor a levelek még ugy is ritkák, nevezetesen a legelső permetezéskor, amelyet nagyon korán kell végezni, igyekezzünk arra, hogy a leveleknek a fonákját is érje a permeteg. Az első védekezés mint tudvalevőleg a legfontosabb. Ezért az aggatással sem szabad késlekedni, mert a fiatal hajtások, ha a földön feküsznek lecsépelve, a legkönnyebben megkapják a bajt.

A gazda pedig még ilyenkor nem igen veszi észre, hogy már van peronospora a szőlejében, talán nem gondol még rá, mert hiszen tapasztalása szerint az csak jóval később jelentkezik.

Ez azonban csak részben igaz. Mert a baj nem lehet a szőlőben, de a tavaszi hüvösebb időjárás miatt, meg a leveleknek aránylag csekélyebb száma miatt nem válik feltünővé, mert lassan fejlődik, meg nincs is sok levél, amelyen szaporán elterjedhetne.

Igy tehát a peronospora meghuzódik a leveleken, ugyszólva lesben áll s amikor aztán a szőlő lombosodik s melegebbre fordul az idő, akkor rohamosan kezd szaporodni s oly erővel tör ki, hogy azt már alig lehet legyőzni.

Lehet ugyan, hogy idővel megtaláljuk a módját annak, hogyan férkőzhessünk hozzá a levelek fonákjához, de addig is nem szabad lemondani a védekezésről azzal, (hogy hát ugy sem tudom a permetezést ugy végezni, amint a »tudósok« kivánják, tehát inkább abbahagyom az egészet.)

Nem, mert abból nagy baj lehet. Kezdjük tehát minél korábban a munkát, amikor a szőlőhajtások alig egy araszosak, szórjunk a levelek aljára szintén most, amikor még lehet permeteget s azután ha lombos a szőlő, igyekezzünk oldalról is befecskendezni a permeteget a lombozat közé: amellett, hogy a felső oldalt, a levelek szinét ugyancsak kellően elláttuk védekező anyaggal.

Szeretlek . . .

Virágos akácfa,
Illatos aljába,
Csókoltam ajkadat,
Először leányka.

Aranyos napsugár,
Játszik a hajaddal,
Üdvöt adsz angyalom:
Rózsaszin ajkaddal.

Liliom karoddal,
Ha átölelsz engem,
Oh, milyen jól esik,
Pihenni kebleden.

Ajkaid mézével,
Éltetsz te engemet,
Kimondhatatlanul
Szeretlek tégedet.

Berger.

Heti krónika.

A tavasz. Már nem egész két hét a a csillagászati év szerint is, — vagyis március hó 21-én, — átlépjük a tavasz küszöbét. Sajnálkozással tekintünk vissza az elmult évszakra, de annál többet várunk ettől. Ugy látszik tél apó már egészen megöregszik, mert még az is fáradságba kerül, néha-néha megrázni bozontos szakállát, hogy az ártatlanság szinével beboritsa egyszerre az egész vidéket. Volt tél, nincs tél; elmondhatjuk a jelen esztendőre. Azonban szégyenére ne legyen, ugyanazt mondanák az előtte levőkről is. De akár volt, akár nem is, azt hiszem mindenki nézetét osztom, legfeljebb a jó varga mesterekét nem, ha azt mondom, de azért elég is. Ugyan minden évszaknak megvannak a maga szép-

---

az izgalom. A kis grófot gyöngéd szeretettel babusgatta és közben halkan, félig öntudatlanul csatadalt dudolt neki:

Fel fel vitézek a csatára,
A szent szabadság oltalmára.
Cseng, dörg az ágyu, csattog a kard,
Ez lelkesiti csatára a magyart.

Hirtelen fölpattant az ajtó. Egy vad kozák rohant be. Hegyes puskáját dőfésre emelve közeledett. Az arca vörös volt, szájából vutki gőze áradt. A grófné megdöbbenve hátrált.

A szive konogott, mint a vészharang.

— Istenem, ha ez a vad kozák keresztül dőfi gyermekemet.

A gondolat borzasztó volt. Szinte a vére is megdermedt tőle, a fejében meg mintha tüzes karikákat guritottak volna.

A kis gróf elhallgatott. Parányi kezével — hadonászni kezdett. — A kozák körülnézett. Valamit kiáltott, de a grófné nem értette meg. Mozdulatlanul állott a szoba közepén. A félelem odaszögezte. A kozák most az asztalra dobta a puskáját. Nagyot csörrent az. A grófné szivén hideg futott végig.

A kozák most egyenesen hozzárohant és kikapta kezéből a gyermeket. A grófné félörülten meredt rá. Sikoltani akart, de a hang torkára fagyott. A kozák oly erővel ragadta ki kezéből a csecsemőt s ugy meglóbálta a levegőben, hogy azt hitte, menten a falhoz vágja.

A szemét lehunyta, nem akarta látni ezt a szörnyü pillanatot. A fájdalom ugy tépte a szivét, mintha vasprés csavarta volna. A világ minden kinszenvedése ott sirt a szemében.

De nem hallotta azt a tompa koppanást, amely anyai lelkét megtébolyitotta volna. Fölemelte lecsuklott szempilláját. Irtózattal nézett a kozákra, de a másik pillanatban már kivilágitotta lelkét az öröm. Ugy tünt föl előtte a kozák, mint egy szörnyeteg, akiről hirtelen lehull a rémitő álarc és egy deli levag áll a helyén.

A kozák gyöngéden az asztalra fektette a gyermeket és megáldotta. Nagy, csontos kezével keresztet vetett a homlokára, szeliden megsimogatta, majd magára is keresztet vetett.

Aztán fölemelte, visszaadta a grófnénak és zsebébe nyult.

Előkotorászta az erszényét és hat kopeket olvasott le az asztalra.

E pillanatban a pontosan járó órák egyszerre mind ütni kezdtek. Az egyik öblös, bugó hangon, a másik mélyen, mint a havasi kürt, a harmadik vékonyan és ezüstös csilingelléssel, a negyedik komoran és tompán, mint a távoli ágyudörgés.

A kozák az első ütésre ijedten kapta fel a fejét és kereste az órát. Mikor aztán mindenik kongani kezdett és egy órát se látott, a babonás orosz elrémült és felkapva puskáját, hanyathomlok rohant ki a csodálatos szobából.

— Kisértet van abban az ágyban, — gondolta és eszeveszetten futott a maga szotnyájához.

A grófné ajkához kapta gyermekét s miközben a csókjai záporként csattogtak gömbölyü kis arcán, a lelke kacagott a boldogságtól. És ugy nevetett, hogy a könnyek is végigcsurogtak az arcán.

Majd az asztalhoz ment és érdeklődve nézegette a hat kopeket.

Hány százezer kézen mehettek keresztül. Még egy penészes is volt köztük. Gondosan elzárta azt a hat kopeket.

A kozák áldása megfogant. A kis Géza gróf gyönyörüen fejlődött. — Már gyermekkorában virtuóz volt a zongorán. Édesanyja gyakran emlegette a hat kopeket és a

ségei. Mindenki megtalálja a maga szórakozásait is. De mégis akár milyen szép is a tél, sohasem kelhet versenyre a fakadással, a tavasszal. Jó a meleg szobában, midőn kint csikorog a hideg, süvit a szél, hordja a havat; fenséges látvány. De már mindenki alig várja, hogy kiszabaduljon a négyfalu börtönből. Kedves látványt nyujtanak a hóboritott mezők, zuzmarás fák, amint a napsugarai azokat megaranyozzák. Mégis szebbek a virágos fák, más a zöld mező, midőn a bokorból kis madár dalát hallhatjuk. Öröm a hólapdázás, meg a tél többi kedvességei, de egyik sem ér fel avval, mikor a természet ujjáébredésekor ibolyát szedhetünk. Igen, ujjá ébred a természet, ujra él. Nemcsak a természet, de az ember is. Midőn látjuk a gólyát a réten, a sárga virágu mocsár mellett sétálni, a fecskét az eresz alatt csicseregni; gyerek öröm szállja meg lelkünket. Ki a szabadba, itt a tavasz! Megváltozik a falu képe, megnépesedik a határ. Kezdődik a mezei munka. A földmivelő ember is megkezdi évi munkáját, hisz már eléggé kipihente magát. Előkerül a lomtárból az eke, hogy megrozsdásodott vasát kifényesitse a lehasitott barázda. Mindenki szánt-vet, sürög forog, hogy munkáját hamar és jól elvégezhesse. Ismerik a közmondást: »Ki mint vet, ugy arat.« De még azt sem felejtik el: »Őszel porba, tavasszal sárba vess.« Értik ők, ezek mit jelentenek, sőt még azt sem tagadják, hogy igazuk is van. Hangos a határ. Hi! Hajda! Csáli ne! hangzik emitt amott, melyre egy nagy ostorcsattanása felelet. Máshol egy megriadott madár csipogása hallatszik, melyet oly szépen kisér a pacsirta éneke. Mindenki örül, mindenki jókedvü. Énekével kiséri munkáját a földmives, mely erőt ad, nem enged csüggedni. Becsüljük meg ezeket az embereket, hisz fáradságos munkájokkal kényszeritik a földet, hogy számunkra a mindennapi kenyeret megteremje. Verejtékökkel öntözik az anyaföldnek minden egyes rögét, mely mindnyájunkat befogad. Csodáljuk kitartását, munkabirását. Midőn egész napi munka után hazatér, nem csüggedt, nem fáradt; legalább kedélye nem. Felhangzik mindenütt a nóta. »Jön a daru meg a gólya.«

Március 15-ike Jánosházán. Nagy a készülődés mindenfelé, hogy a magyar szabadság hajnalhasadásának napját megünnepelhessék az egyesületek, körök. A »Polgári kör« készülődéséről már előzőleg számot adtunk. Utóbbi értesülésünk szerint az »Iparos kör« és »Katholikus kör« is megünnepli március 15-ikét. Ünnepi beszéd, szavalat és ének fogják a müsort kitölteni.

R. kath. tanitótestület. Más egyesület azért tesz szert nevezetességre, inkább hirnévre, mert 25—50 évig fennáll. A róm. kath. tanitótestület sajnos nem állt fenn, hanem mindig megalakult. Ha ez igy tartott volna egypár évig, épen eljutottunk volna odáig, hogy megünnepelhette volna 25-ik megalakulásának ünnepét. De nem kell félni, ilyen ünnep még nem volt s igy nem is akarja a babért e tekintetben más cég elől elhalászni. Most már ki lehet mondani (hiteles forrásból) a jánosházai r. kath, tanitótestület most és mindörökre megalakult. Tehát 2—3 évi vajudás után végre megszületett. Ja, két-három év kellett addig, mig »az illetékes forum« megtalálta a »törvény könyvbe« azt, hogy tantestületnek kell lenni. De ez mind semmi. Ami elmult, az elmult. Most az a fő, hogy a tantestület működése meglássék. Hogy ez megtörténhessék, remélhetőleg az iskolaszék, — amennyiben egy a cél — támogatni fogja és elősegiti működését.

Hernyóirtás. Közeledvén a tavasz, mindenkinek — büntetés terhe alatt — kötelessége gyümölcsfáit lehernyóztatni, a petéket leszedetni, szóval letisztogattatni, hogy a termés biztositva legyen.

A Vidéki Hirlapirók Országos Szövetségének dunántuli választmánya Győrben, a városháza tanácstermében ülést tartott Révész Sándor elnöklésével. A gyülés elfogadta Lingauer Albin, a Vasvármegye szerkesztőjének emlékiratát a sajtótörvény reviziója és a sajtókamarák fölállitása tárgyában, melyet az igazságügyminisztérhez intéznek. Elhatározták, hogy az összes helyi választmányokat megkeresik, hogy föliratot intézzenek a revizió sürgetésére. Gyülés után közebéd volt, amelyen megjelent Goda Béla főispán, Wennes Jenő polgármester, Szauter Ferenc főkapitány, Révész elnök a vendégeket köszöntötte fel, mire Goda Béla főispán lelkes beszéddel üdvözölte a hirlapirókat és arra buzditotta, hogy alkossák meg az érdekképviseletüket, eliminálják maguk közül azt, aki legkisebbet is vét a tisztességes hirlapirás ellen és akkor mindig megmaradnak a hetedik nagyhatalomnak. (Goda Béla főispán ezen intelme az u. n. revolver-zsurnaliszták ellen irányul, akik tudvalevőleg koukolyt hintenek és mételyezik a társadalmat.)

Lopás. Janzsó Sándor ölbői lakosnak 1700 koronájából eltünt 600 korona. A gyanu Szabó András bobai lakósra irányul, aki szolgálatban volt nála, de azután elment tőle. Itt is, ott is bort főzetve száz koronásokat váltva a csendőrség figyelmét felkeltette s most nyomoznak utánna.

Magyar nemzeti zarándoklat Lourdesba. A zarándoklat iránt oly mértékben mutatkozik érdeklődés, hogy nem egy, hanem két különvonatra is van kilátás. Lourdesból vett értesités szerint a X. státió szobrászi része elkészült és a felállitás a jövő hó elején történik meg. A felszentelés ünnepségén több francia zarándoklat vesz részt ugy, hogy nemcsak a magyarok, hanem idegen nemzetbeliek tömege is hozzájárul az ünnep fényéhez. Az énekkar naponta gyakorolja P. Felicián főhercegi udvari pap karnagy vezetése alatt a szebbnél szebb magyar és latin énekeket, amellyel a franciákat és olaszokat akarja meglepni a rendezőség. Főtiszt. Gaibl Sándor apátkanonok ur (Pozsony Káptalan-u. 3.) alig győzi felelettel a számos érdeklődőt és kéri a hozzá fordulókat, hogy elégedjenek meg a programmal — miben minden benne van — és ne kivánjanak külön irásbeli értesitéseket is, hogy munkáját győzhesse.

Hónapos vásárunk. A tavasz közeledtével a gazdák is szivesen jöttek ki falujukból és igy a hónapos vásárunkon annyi nép volt, hogy országos vásárnak is beillett volna. Annyi gabonát hoztak a piacra, amennyit egy őszi piacon sem lehetett látni. Rendkivül nagy volt a disznófelhajtás is. Felhajtottak 2800 darab szarvasmarhát. Eladásra került 680 darab.

Szerkesztői üzenetek.

Sér. Győr. Hálából is megtettünk mindent a szorgalmas munkatársnak.

K. Keesthely. Mintha Bársony Istvánnál is olvastuk volna. Leirótehetége van. Hozzuk, hogy a közönség lássa a hasonlatosságot és különbséget.

Gabona árak

1912. évi március hó 6-án:

Buza	—	—	—	—	—	—	—	10·70
Rozs	—	—	—	—	—	—	—	9·65
Árpa	—	—	—	—	—	—	9·60	9·80
Zab	—	—	—	—	—	—	9·60	9·70
Tengeri	—	—	—	—	—	10·—		10·50
Bükköny	—	—	—	—	—	10·50		11·—

Hozatal és kinálat nagy, vételkedv kicsiny, az árak lanyhák.

Az árak 50 kg.-ként, korona értékben értendők.

---

kis gróf kiváncsian nézegette a penészes pénzdarabokat. Tizenhatéves korában solyos csapás érte. Vadászaton golyó roncsolta szét a jobb kezét s azt tőből le kellett vágni. Ettől fogva más öltöztette.

Egyszer észrevette a tükörből, hogy az inas a háta mögött torzképeket vág és kigunyolja.

— Ezentul senki segitségére se akarok szorulni s magam fogok öltözködni, — határozta el a gróf.

Első izben három óráig vesződött, mig fel tudott öltözködni. De az akaraterő a férfias energia csodákat müvelt. Később már félkézzel ép oly gyorsan fel tudott öltözni, mint más két kézzel.

És balkezének ujjai oly tüneményes gyorsasággal siklottak végig a zongora billentyüin, hogy aki messziről hallgatta, el se hitte, hogy félkézzel tud ilyen varázshangokat kicsalni. Az akaratban rejlő csodálatos erő európai hirü zeneköltővé és zongoraművésszé tette. A nyolcvanas évek elején Péterváron hangversenyezett s a cári család estélyt adott a tiszteletére. Az egész orosz főuri világ megjelent ezen az estélyen. A pétervári lapok közölték, hogy Zichy Géza gróf hatezer rubelt adott a szegényeknek.

— Kedves gróf, — kérdezte tőle a cár estélyén Wladimir nagyherceg — miért éppen hatezeret?

— Fenség, annak régi története van. — felelte Zichy gróf.

Aztán elmondta, miképp áldotta meg őt egy kozák csecsemő korában.

— Hej, ha élne, de örömest ráznám meg a kezét annak az öreg kozáknak, — fejezte be a gróf érdekes elbeszélését.

— Nem, mégis csak van szív az ön vad kozákjaimban, — mondotta Sándor cár, aki szintén végighallgatta a gróf történetét.

— Fenség, nincsen annyi vizcsöpp a tengerben, ahányszor az édesanyám emlegette és ha csak ezredrésze valósult meg annak a sok jónak, amit neki kivánt, nagyon boldog és gazdag emberré kellet lennie azóta, — felelte Zichy gróf.

Hirdetéseket jutányos áron felvesz a KIADÓHIVATAL.

Értesités!

Van szerencsém a nagyon tisztelt közönség tudomására hozni, hogy miut képesitett kőmüves mester elvállalok minden e szakmába vágó munkát. Továbbá elvállalok **cementkut épitést** és raktáron tartok többféle **cementlapokat** s minden e szakmába vágó munkát mérsékelt áron számitok.

Jánosháza, 1912. febr. 15.

Magamat a tisztelt közönség b. pártfogásába ajánlva maradok tisztelettel

Perendi Endre

képesitett kőmüves mester, cementlap és cementkut épitő.

Berger

fényképészeti műterme

: JÁNOSHÁZÁN :

Dr. Figuli féle házban.

Készit: személy, csoport és gyermekfelvételeket művészies kivitelben.

Életnagyságu képeket brom, platin, pastell vagy olajfestéssel.

Elsőrendü minőség! Olcsó árak!

Felvételek borus időben is sikerrel eszközöltetnek.

Eladó sarokház.

Jánosházán, a Pásztor és Keresztutca sarkán egy ház, mely **üzlethelyiségnek** is alkalmas, amely áll: 3 szoba, 2 konyha, kamra és istállóból.

Értekezni lehet naponta a **háztulajdonosnál**

Németh Sándornál.

Üzlet áthelyezés.

A nagyérdemü közönség tudomására hozom, hogy

borbély- és fodrász üzletemet

április 26-án a Schrotta-féle házba helyezem át. (A Korona-szálloda átellenében.) Uj üzlethelyiségem a mai kor igényeinek megfelelően lesz berendezve.

Nagy raktárt tartok az összes bel és külföldi piperecikkekből.

Manikürözéssel és tyukszemvágással ezután is foglalkozom, kivánatra házhoz is megyek.

Kérem a nagyérdemü közönség becses pártfogását, melyet iparkodni fogok kiérdemelni.

Jánosháza, 1912. február hó.

Nagy Lajos, borbély és fodrász.

Gróf Erdődy Sándor erdészeti hivatala.

ÉRTESITÉS.

Jánosházán, gr. Erdődy Sándor faraktárában (a Vár alatt)

1 m. cser-gyertyánfa hasáb 8 K 50 fillér.

1 m. tölgy hasáb 7 K 50 fillér.

A fa mindennap váltható a jánosházai erdőhivatalnál.

Urodalmi erdőhivatal.

ÉRTESITÉS.

Van szerencsénk a t vevőközönség b. tudomására adni, hogy a jó hirnévnek örvendő **Rozner József**

rőfös és divatáru üzletét

1911. évi április hó 1-én átvettük és azt **Rozner József utódai Rotschild és Sebestyén cég alatt** tovább vezetjük.

Raktáron tartunk valódi angol, gyapju, Reichenbergi és Brünni férfiruhaszöveteket, szorgalmunk [illegible] a legutolsó [illegible] és [illegible] tüm és egyéb ruhákra valót. Kanavásznak, vásznak, valódi rumburger damastárukból valamint nap és esőernyők, harisnyák és diszekből óriási választék.

Kérjük a n. tisztelt vevőközönség bizalmát ránk is átruházni szíveskedjenek, mi pedig azon leszünk, hogy b. bizalmukat kiérdemeljük.

Jánosháza, 1912. évi február hó.

Kiváló tisztelettel

Rotschild és Sebestyén.

Nyomatott Dinkgreve Nándor villanyüzemü könyvnyomdájában, Celldömölkön.